

## Aturar el temps

Era un dia normal a classe, havíem d'entregar una redacció sobre què faríem si poguéssim aturar el temps. La veritat és que ni m'ho vaig pensar quan vaig començar el meu escrit, vaig plasmar la resposta més lògica que hi havia per a aquesta pregunta. No obstant, semblava que no tothom ho tenia tan clar, ja que les seves respostes semblaven tretes d'un llibre de fantasia. Em tocava llegir la meua així que em vaig aixecar i vaig començar a llegir:

- Aturar el temps, moltes persones anel·len tenir algun tipus de superpoder que els permeti fer tal cosa. En la seva ingenuïtat, pensen que, gràcies al seu superpoder, serien lliures de fer tot el que volguessin, anar allà on desitgessin anar, evitar les seves obligacions, etc. Ho veuen com un alliberament, quan de fet, seria una condemna a mort. Si el temps s'aturés, tot s'aturaria, i quan dic tot, és tot. Quan pensem en el temps congelat, ens imaginem les pel·lícules d'acció on les persones estan congelades i el superheroi pot moure's lliurement per salvar al món, però la realitat està molt allunyada d'això. El que passaria a la realitat seria que les molècules d'oxigen no es mourien, i per tant, no arribarien als nostres pulmons i no podríem respirar. Tampoc hi veuríem, perquè els fotons, que en condicions normals es mouen a la velocitat de la llum, tampoc es mourien. A part de cecs, també estariem sords, perquè el so no es propaga sense el moviment de l'aire, que també estaria immòbil. Per acabar de rematar la situació, els àtoms es trobarien molt freds perquè estarien quietes. En resum, si algú tingués el poder d'aturar el temps, ens condemnaria a tots nosaltres a quedar-nos permanent congelats, cecs, sords i irremeiablement desmaiats a causa de la falta d'oxigen. Acabaríem congelats a causa de la baixíssima temperatura dels àtoms, deixant-nos a tots atrapats en el temps. Ningú de nosaltres no sabria res, perquè les nostres neurones tampoc es mourien i no rebríem cap informació. Per tant, què faria jo si pogués aturar el temps? Doncs molt fàcil, no fer-ho per res del món.

En acabar, vaig aixecar la mirada per veure la cara dels companys i les companyes de classe, que semblaven atònits. Suposo que no és la resposta que esperaven, però si es pensaven que jo els faria una explicació de com poder dormir cinc minuts més o de com copiar en els exàmens, estaven molt equivocats.